

Izhaja 15. vsakega
meseca.
Ček. konto 11.631

POŠTAR

Letna naročnina . . Din 24.—
Polletna naročnina . . „ 12.—
Posamezna številka „ 2.—

Strokovni list poštnih nameščencev

Štev. 12.

V. Ljubljani, dne 1. decembra 1931.

III. leto.

Situacija.

Uprava Dravske sekcije UPU je sklicala izredni občni zbor, ki se je vršil dne 25. X. t. l. Povod je dala izključitev predsednika sekcije g. Čampe iz Udruženja, vsled česar je iz solidarnosti odstopila celokupna uprava. — Je to prav za prav zadeva, ki se v celoti tiče samo članstva Udruženja, nas ne članov pa le v toliko, ker nas je uprava sekcije istočasno, ko je sklicala izredno skupščino, znova povabila k vstopu v svojo organizacijo. Ne da se tajiti, da bi bil pri zdravih odnošajih sedaj prav ugoden trenotek za vstop. Spricho vladajočih razmer v UPU in pri stališču, ki ga zavzemajo odločilni faktorji v sekciji napram maturantom odnosno napram »nižjim«, pa bi bil tak korak povsem nerazumljiv in to tembolj, odkar je »Poštni Glasnik« sam odkril kopreno ter s temeljitim poznanjem situacije orisal neverjetno razdrapano razmere v Udruženju. Baš iz natančne informiranosti se lahko sklepa, da so funkcionarji sekcije poznali svojo centralo že davno. Obdolžitve pa so take narave, da bi dotičnik, čim se je o iznešenih hibah centrale prepričal, na noben način ne smel povzdigniti svojega glasu proti centrali šele sedaj, ko je letá preizkusila društvena pravila na predsedniku sekcije samem.

Člankar v »Poštnem Glasniku« od 15. oktobra t. l. trdi namreč sledeče:

»S sedanjimi pravili udruženja, ki jih je sestavil bivši predsednik Saveza — »bog poštarjev«, kakor se sam imenuje, bi bilo mogoče hitro dokazati, da je postopanje centralne uprave popolnoma nepravilno in nezakonito, četudi so sedanja pravila vzor skrupulosti, kakršnega nima menda nobena organizacija na svetu. To skrupulo je namenoma tako površno skupaj zmetano, da nudi ljudem, ki nimajo dobrih namenov, vse polno izhodov in lukenj za poljubno manevriranje. — Glavni razlog (za izključitev predsednika sekcije) je ta, da se je tov. Čampa postavil na čelo pokreta za ureditev organizacije na temelju dela, pravilnosti, poštenja, enakopravnosti in morale. To pa raznim bogovom, podbogovom in namišljenim veličinam ne gre v glavo in jim moti račune. Drug razlog pa je špekulacija, kako priti morda na pretkan način do imovine slovenskih poštarjev brez vsakih »pogojev«. — Izključitev predsednika sekcije je žaljiva gesta, ki so jo zmožni samo ljudje brez skrupulov in brez čuta in takta, ljudje, ki nimajo o organizaciji in njeni psihi niti trohice pojma, ljudje, ki se prav nič ne zavedajo svoje odgovornosti napram organizaciji. In to je dokaz, da teh ljudi ni spravila v organizaciji na površje kaka ideja, nego zgolj instinkti čisto sebične narave. Vsi tisti, ki so že prej slutili, da se skriva za našim idealom prevara, praznina in čisto grobi osebni interesi, so morali zleteti iz naše organizacije. Bolj podjetni, ki so imeli pogum izpostavljati se, so bili vrženi iz nje s silo, tisti pa, ki niso rojeni za odpor in borbo z zlim, pa zla trpeti ne morejo, so šli prostovoljno.

In samo tako je mogoče, da ima Beograd, ki šteje nad 2000 p. t. t. uslužbencev, organiziranih samo nekaj nad 200, pa še ti niso organizirani po notranjem nagonu. — To je stara centralna metoda v naši organizaciji, da zleti iz organizacije vsakdo, kdor ima oči, da vidi za kulise in malo razuma, da spozna razne namene, kdor malo podvomi v fraze o »strokovnem, kulturnem, socialnem in nacionalnem« delu raznih centralnih organizatorjev, ki so hkrati za čudo dobro verzirani tudi v delikatnih bančnih in zadružnih poslih. To so posledice tega, ker so v preteklosti skozi trinajst let trpele bivše oblastne organizacije, zaslepljene od na zunaj blesteče, na znotraj pa puhle retorike, da se je razpasla neomejena samovolja in avtokracija na čelu naše centralne organizacije. In sedaj, ko so se zrušili bogovi s svojih prestolov v prah, se ruši tudi organizacija, ker ji voditelji niso dali nobenih idej, ničesar razen penastih fraz. Penc so se razpršile in iz ozadja, od tam, odkoder smo gledali prej boga, poosebljen ideal socialnosti, strokovnosti in popolnosti, se nam reži zdaj v obraz resnica v vsej svoji spačenosti, slika popolne nesocialnosti, brezidejnosti, praznote in duševne revščine, slika grobe materialne pohlepnosti. Res je, da sposobni in poštenu niso mogli priti v organizacijo in se uveljaviti v njej. Kajti, kdor se je le malo uveljavljal, je takoj uvidel, kako je s stvarjo. In če je skušal kritizirati in zdraviti, se je reklo, da dela proti udruženju, in zletel je iz organizacije. Bivše oblastne organizacije so, če ne podpirale tako početje (ne vedno namenoma ali zlohotno, ampak največkrat iz slepega navdušenja), pa vsaj molčale k temu. In to je bilo zlo, največje zlo, ki smo ga utrpeli in ki se sedaj maščuje nad graditelji organizacije. — Zavedati se moramo čisto jasno tega, da, če decemberski kongres (po sklepu centralne uprave bi se imel vršiti kongres šele v mesecu juliju 1932) ne bo saniral in izravnal prilik v udruženju, potem je konec udruženja jugoslovanskih poštarjev in je škoda, če bi še nadalje obstojala bedna karikatura profesionalne organizacije za naš stan.

Tako torej piše »Poštni Glasnik« od 15. oktobra t. l.

15. novembra t. l. pa je prejelo »Maturantsko društvo p. t. uradnikov v likvidaciji« (tako se je glasil naslov) in pa »Osrednje društvo nižjih« tudi iz Beograda sledeči dopis:

Udruženje
P. T. T. službenika
Kraljevina Jugoslavija
Br. 88.

9. XI. 1931. g.
u Beogradu.

Maturantskom udruženju P. T. T. službenika
u likvidaciji.

Uprava Udruženja na svojoj sednici od
7. XI. t. g. odlučila je: da sekcija udruženja
p. t. t. službenika Dravske banovine prestane

biti to, jer je izgubila svojstva sekcije ovoga udruženja, iz razloga:

1. Što je protivno § 76 zak. o činov. obrazovala autonomno udruženje sa separatnim pravilima.

2. Zato što nije izvršila odluku ove uprave, kojom je isključen iz članstva g. J. Čampa.

3. Zato što je protivno pravilima sazvala vanrednu skupštinu i na istoj izabrala, protiv odluke centralne uprave, lice koje je isključeno iz članstva.

4. Zato što preuzima na sebe dužnost ove uprave — kao izvršnog organa, pa opšti sa svima sekcijama u zemlji naročitim jezikom protiv uprave udruženja, kao i protiv osnivanja novih sekcija.

5. Zato što je i mimo jasnih odredaba u zakonu o činov. odustala od pravila, koja su odobrena od strane našeg Gospodina Ministra i na taj način prešli bezobzirno preko njegovog rešenja, osnivajući autonomno — posebno udruženje.

6. Zato što ovakim radom smeta upravu u izvršenju zdrave jedinstvene organizacije udruženja, rušeći red, rad i disciplinu.

Iz ovih razloga rešeno je: Da se prestankom Dravske sekcije, kao sekcije ovog udruženja, pristupi obrazovanju nove sekcije, shodno § 76 zak. o činov. te se stoga poziva uprava toga udruženja, koje je u likvidaciji, da sporazumno sa udruženjem tam. služitelja i zvaničnika i svih ostalih p. t. t. službenika, koji žele idealno jedinstveno, stručno i nacionalno udruženje u zemlji, kako zakon i pravila propisuju, odmah pristupite obrazovanju nove sekcije.

O pripremi i sazivu skupštine izvestite upravu ovog udruženja.

Ako uprava nalazi za oportuno, neka prizove bivšeg dugogodišnjeg pretsednika Ljubljanske organizacije g. Jakša Joška, pa kao starog oprobano, moralnog organizatora iskoristi za obrazovanje jedne jedinstvene sekcije za celu Dravsku banovinu.

Drugarsko pozdravlje.

V. d. sekretara
podpredsednik (Zig.)
S. Vujošević.

Predsednik:
Tim. Jovanović.

No, odstavek o gosp. »Jakšu Jošku« se nam zdi več ali manj ocvirek, ki je dal celemu dopisu le nekak nepotreben povdarek.

Sicer pa z ali brez tega odstavka v par besedah povedano: za nas ni kruha pri tej mizi! Mi nimamo namena čistiti Augijev hlev.

In kako naj spravimo v sklad dragoceno razlago »Poštnega Glasnika« od 15. oktobra t. l. in pa poziv Udruženja? Zdi se nam skoro nemogoče.

Naravnost uničujoča sodba o lastni organizaciji pa je bila pridržana njihovemu lastnemu, nam nenaklonjenemu sodniku. Tako je pač hotela usoda v osebi g. Jakša.

Dvomimo, da bi imel vstop v »Udruženje« iz »slepega navdušenja« za nas kaj pomena, kajti bolj podjetni bi bili itak s silo vrženi iz njega, tisti pa, ki niso rojeni za odpor in borbo z zlom, pa zla trpeti ne morejo, bi šli prostovoljno — na svoja stara samotna pota...

Po teh dveh slikah bo pač vsakomur jasno, da je za nas mesto le v močnem, enotnem in po vsej domovini, svobodni Jugoslaviji, razširjenem »Maturantskem društvu«. Prav ista pa je potreba tudi za zvaničnike in služitelje.

Kogar pa vstop le še mika, naj se odzove vabilu v društvo g. Čampe, čeprav vljudnost in običaj zahtevata, da se napravi red v hiši prej, preden se sprejemajo »tujci«.

Traži se čovek.

Pod tem naslovom je zagrebska »Pošta«, št. 10, od 18. novembra t. l., to je glasilo banovinskih sekcij UPU u Zagrebu, Splitu in v Novem Sadu, obširno in precej točno obdelala situaciju, v kakršni se danes faktično nahaja ptt. stroka in njeno osebje.

Piše namreč:

»Potrebno je, da raščistimo pojmove jedanput i to otvoreno, povodom članka »Naše pošte« u sv. za juli o. g., u kome se iznosi prema novinarskim izveštajima kako se Rumunija rdavo provodi sa telef. eksploatacijom, datom u privatne i tuđinske ruke. Razume se, sve može da bude, kad se svoji poslovi predaju drugome, kad je čovek nevešt ili nesposoban, da sam nešto radi i izvodi, pa traži tuđu pomoć. Tuđu pomoć se traži samo za nevolju, a mi smo, nema sumnje, takođe u velikoj nevolji. Ja verujem, kad naši ljudi govore o privatnoj eksploataciji, da je to iz neke vrste ocajanja. Opšte je mišljenje da smo mi u punom zastoju, i nezadovoljstvo je veliko na svima stranama. Dok mnoge struke cvetaju, napreduju, usavršavaju se, poklanjaju im se svaka pažnja, odobravaju im se krediti za unapređenje službe, mi jasno osećamo da naša stoji na poslednjem mestu, da tavarimo, da nemamo nikakvog ugleda i da nismo u stanju da sebi prokrčimo puta.

Treba da pomenemo neka fakta, da ih ponovimo, da istaknemo kako bedno stojimo još uvek i uvek u pojedinim pitanjima. Na pr. personalno pitanje. Zašto je na primer to postalo pravilo, da pošte, telegrafi i telefoni nemaju nikad dovoljno osoblja? Već tolike godine, pa uvek isto, a poslovi se svršavaju pomoću osoblja. Zašto ptt. ustanove godinama mole, pišu referate, traže osoblje a nikad ga nemaju; zašto te iste ustanove još i danas nemaju rezerve za bolesne, odsutne, suspendirane itd.? Ustanovljen je prošle godine status — sistematizirani broj osoblja za svaku ptt. ustanovu, za svaku vrstu službe. Samo to je sve bilo na papiru; oni koji su taj status sačinili, koji su ga izdali, nisu ga se nikada držali, nisu ga oživotvorili, tj. držali su ga se u toliko, što su oduzeli osoblje iz ustanova gde ga je bilo suviše ali nisu popunili nedostajući broj. U poslednje vreme, baš od novog budžeta, bilo je mogućnosti da se izvrše popune služiteljskog i zvaničničkog osoblja. To je bila lepa prilika, da se učine korisne stvari i da se služba poboljša u mnogome. Međutim se ta prilika nije iskoristila na najbolji mogući način, nego su bez reda i sistema primani ljudi, koji po sposobnosti i školskoj spremi nisu odgovarali za mesto na koje su postavljeni, vlast, koja ih je postavila, nije ih čak ni videla lično ni ispitala, što se nikad ne može niti sme dogoditi u jednoj uređenoj ustanovi. I ovi, ovako primljeni, slabo sposobni službenici, još će se godinama okretati kod nas, kočiti službu i to samo zato, što naši funkcioneri, ne poštujući ni sebe ni svoju struku, nisu umeli da se u duhu proklamacije od 6. januara odbrane od raznih intervencija i protekcija, koje su zabranjene. Ali izgleda, da smo mi, tj. naša struka, izuzetak i da se u nju može trpati ono, što ni za jednu drugu struku nije. I to se tako godinama radilo. Težina stvari je u tome, da se je pozudano računalo, da se takve stvari više ne mogu desiti, pa su se ipak desile.

Ne može se s druge strane sporiti, i to donekle izvinjava pojedine visoke šefove, da su na ovakav rad i primorani, jer se nalaze u državnoj administraciji, koja je zbog ovih i drugih mana i ozloglašena, tj. u državnoj administraciji se čini ono, što se nikad ne bi činilo u privatnoj eksploataciji. Tamo nikad nebi palo na pamet jednom šefu da uzme u

službu nekoga koji za tu službu ne odgovara i nije sposoban. Postoji jedan čitav splet manira, navika, metoda, koji su svojstveni državnoj administraciji, i iz kojih rezultiraju mnoge nezgode, sporosti i neuspjesi državne službe. Ovo je naročito zapaženo kad drž. administracija vodi privredna poduzeća. To je sve na Zapadu odavno zapaženo, kritikovano; kritikovani su činovnici, zaraženi čisto činovničkim shvatanjima i načinom rada tako, da je taj sistem nazvan gospoda birokracija, a imenom papras (paperasse) Francuzi nazivaju »piskaranje«, gomilanje nepotrebnih akata, što sve smatraju kao glavnu smetnju u privrednim, industrijskim i saobraćajnim preduzećima, kad se ova vode u državnoj administraciji. Na Zapadu su bili osetljivi na razne kritike i podsmeh, uvideli su svoje zle strane, sporost i piskaranje, pa su se potrudili da se prilagode i uvedu metode rada privatnih preduzeća, gdje to i u koliko bilo potrebno. Kod nas sve to teže ide; još uvek su stare metode drž. administracije neprikladne, sa njima se još koketira i preteruje. Kad ovome dodamo naše čisto balkanske specijalitete, naš opšti mentalitet, veliku dozu nasleđene navike za neradom i neredom, masu činovnika nesposobnih i bez ambicije, najzad sve zaostatke partijskih borbi i podela na razne grupe, i još danas postojeći strah za mesto i položaj, na kome se treba održavati svima načinima, onda razumemo zašto sve ide kako ide.

Šta možemo da učinimo, i kako ćemo napredovati, kad imamo veliki broj činovnika po direkcijama, glavnoj upravi i na vodećim mestima, koji su, pored gore opisanih osobina »gde birokracije« spori u odlučivanju nesposobni da se opredele, konzervativnog duha do krajnosti, čija misao ne ide dalje od njihovog pisaoćeg stola, koji se brinu samo da izbace akt iz ruku, bez drugog cilja. Jer, najzad on je moralno neodgovoran, u smislu da je neodgovoran ako ne postigne nikakav uspeh u radu, za struku, ako ništa ne izboljša u metodama rada, ako ne poboljša službu uopšte ili ako učini rdav predlog, ako ukoči ili oslabi službu, ako ne traži ili ne sprovede dobar predlog za napredak službe, ako namerno i zlobno spreči dobre zamisli, tuđe inicijative. Kome je i kad takav činovnik odgovarao i ko je uzimao na sebe da takve odgovornosti konstatuje? Ima puno činovnika kojima je sasvim pravo da ide kako ide. To je rdava strana birokracije, to je jedan sistem i jedan mentalitet. Protivu toga svega su na Zapadu borili se, pa se i mi moramo boriti. Jer nije čudo što, gledajući ovakve pokore naše administracije, pojedinci, nemoćni da ih iskorene, zatu, pomišljaju na privatnu administraciju i to čine baš ljudi koji su godine proveli u našoj struci, ali su imali prilike da vide i sve odlike i prednosti moderne administracije. Navešću jedan vrlo rečit slučaj. Razgovarajući o sličnim stvarima sa jednim višim starešinom čuli smo potvrdne izjave o mentalitetu većeg broja njegovih činovnika. Završio je ovako: »Što ćete, kad nijedan od mojih šefova ne želi da bude kako treba, nego hoće kako ne treba.« Ne manje je karakteristično mišljenje jednog visokog funkcionera, koji se u društvu stručnjaka izrazio: da je u našoj struci sve u redu, da je sve uređeno; kad je jedan drugi stručnjak i visoki funkcioner dao sebi truda, da mu izloži šta bi sve kod nas imalo da se uradi, prvi je sa uzdahom odgovorio: »Da, zaista, kod nas nije još ništa urađeno.« To se zove imati jasne i određene poglede!...

Najzad, i to samo u želji da prikazem bolne istine, moram da iznesem i javno poznate primere, da ima visokih starešina samostalnih p. t. t. ustanova, čiji su celokupni

rad, celokupno stremljenje, ambicija upućeni samo održavanju na položaju na kome se nalaze. Svaki njihov gest, svaki akt, čin, upućen je samo na to, da se održavaju dobre veze sa onima, koji imaju vlast, da ga na položaju drže ili da ga se položaja odagnaju. To je jedino merilo službe, to je glavni interes službe. Oni gledaju samo da udovolje onima od kojih zavisi njihov položaj; kroz službu, kroz postavljanja, kroz sitne usluge koje mogu da učine ovome ili onome, oni hvataju i održavaju veze i preporučuju se svima onima, za koje misle da im mogu zahtevati u času kad bi njihova pozicija došla u pitanje. Sve drugo je sporedno, od drugostepene ili ni od kakve važnosti. Hoće li od ovakvog njihovog rada pošte, telegrafi i telefoni imati štete, hoće li zbog toga, što oni za ljubav veza, po protekciji postavljaju u službu nesposobne ljude, služba biti oslabljena, kvalitet osoblja biti snižen, to je sporedne važnosti; važno je održavanje na položaju, koji donosi razne materijalne beneficije. Imali smo prilike da vidimo da se ta gospodstva ne udubljuju ni u jedno stručno pitanje, sve to leti oko njih kao fantomi, koje oni ne dodiruju i ne shvaćaju, sve ide dalje, kako se tamo reši, jer je svejedno i indiferentno, hoće li biti ovako ili onako i neka drugi prime odgovornost za ovo ili ono rešenje. Sve primedbe mladih ili eventualne proteste zbog teškoća u ekzekutivnoj službi, koje su nastale zbog sporog ili rdavog rešenja ovog ili onog sporog ili rdavog rešenja ovog ili onog stručnog pitanja, rešavaju sa praznim obećanjima koja se nikad ne ostvaruju, ili sa ljubaznim osmesima i razgovorima, koji treba mladog da uvere, kako mu je dotični starešina lično i prijateljski naklonjen.

Ovo su takođe i monstruiteti naše administracije, čiju težinu grehova, prazninu duha i znanja neznam da li dovoljno osećamo. Takvim ljudima su, međutim, povereni visoki položaji, i u mnogome sudbina mnogobrojnih činovnika i službenika, i što je najgore, sudbina naše jadne i zaostale službe.

Ne može se poveriti da vode jednu zaostalost struku ljudi, koji se brinu samo o sebi; ne može se poveriti struka ljudima, koji se ne upuštaju dublje ni u jednu stručnu potrebu, reformu, predlog, jer im je svejedno hoće li jedna korisna i potrebna stvar biti ostvarena ili neće. To su ljudi sa negativnim svojstvima, koji u privatnim preduzećima ne bi ni dva koraka napravili. Njih treba i iz naše sredine uklanjati, ako se ne mogu postavljati na mesta za koja su ili ako se ne mogu prilagoditi novom kursu. To je balast u državnoj administraciji, oko koga se sapliću svi oni, koji bi još nešto hteli raditi. Bilo je slučajeva tu skoro, da su pojedini viši funkcioneri bili protivni, recimo, otvaranju novih odeljaka, preseljenju nekih odeljaka, preuređenju neke službe, te su u svima tim slučajevima zauzeli protivno gledište. Kad su predložene radnje, ipak, mimo njihove volje, izvršene sasvim povoljno, sa uspehom, bez teškoća i smetnji, što su oni sa strahom predviđali, tek onda su shvatili kako su bili na pogrešnom putu, kako su malo razumeli i predviđali od svega. Nije moguće izmeniti sve ove činovnike birokrate, piskarala, za koje je državna služba čisto stvar vremenska, tj. provođenje x sati u kancelariji. Morao bi se menjati mentalitet ovih ljudi; morao bi se istaviti jedan nov princip odgovornosti za njihov rad, jedno moralno merilo, »stručna odgovornost« za način na koji su pojedina stručna pitanja shvatili, radili i rešili. Valjalo bi uputiti one, koji se mogu uputiti a ostale skloniti i sa viših administrativnih i samostalnih položaja (kao što vojska na pr. stavlja u penziju još mlade pukovnike i generale), staviti neke u penziju, nekima dati podređene službe, a mlade poslati u ekzekutivnu službu. Naša struka ne oskudeva u

stručnjacima, ima ih dosta i dobrih, ali im ne dostaje ona produžna, konstantna energija da uporno održe svoje principe, da stalno idu napred ka jednom jasno određenom cilju; nedostaje im naročito otpornost da se odupiru stranim i štetnim uticajima u svima pitanjima a naročito personalnim. Tako i prilikom poslednjih unapređenja, čule su se mnoge žalbe. Saznajemo da su se podnosile i nadležnim. To daje zgodnu priliku da se te žalbe ispitaju, provere i utvrdi koliko su opravdane, te da pravda i jednakost budu zadovoljeni.

Svima nama nedostaje jedno tako potrebno poštovanje za našu struku da je smatramo i držimo kao svetinju, da ne damo da je niko dira, iskrnavi, da je učinimo nepristupačno svima uticajima sa strane. Zasto je naša vojska na velikoj visini? Zato, što je sveta onima, koji u njoj služe, zato što tamo ne daju nikom stranom ni blizu prići, a kamoli da bi se neko u vojnu struku mešao, uticao. Sve tamo ima svoj red, svaki ima određen cilj, svaki svoju službu poštuje i ceni. Mi smo sami prvi zgazili sve svetinje naše struke, ne poštujemo ni sebe ni oko sebe. I zato je naša struka, pored ostalog, u najzadnjem redu, bez ugleda, nečuvana ili po zlu čuvana. **Treba naći ljude koji će je staviti u prvec redove, na mesto koje joj pripada i po korisnosti po državu i društvo, i po uslugama koje čini prosveti, civilizaciji, privredi, trgovini, industriji, i svakom pojedincu.**

Ne verujem da će je izneti na svetle vidike oni, koji su je do danas vodili. Naša struka je obezglavljena. **Nedostaje nam glava, šef struke: jedan pravi i energični vođa.** Ovo pitanje od eminentne važnosti, nikako da se definitivno reši. Krajnje je vreme da se učini kraj raznim privremenim gazdovanjima i šefovanju u našoj struci. Nije vreme niti ima mesta eksperimentisanju u ovoj struci; postoje već sigurni i isprobani sistemi, metode i prakse po kojima se u naprednim zemljama vode i unapređuju pošte, telegrafi i telefoni. Treba samo prepustiti, da ove metode i prakse primenjuju ljudi, kojima je struka u krvi, kojima je struka život i svrha života. Koliko nas samo sputava i čini štete, ono večito menjanje šefa struke, od kojih se svaki zadrži na položaju po nekoliko meseci samo. Može li biti pravog reda, ako na čelo jednog preduzeća dođe svaki čas drugi čovek? Pretpostavlja se da svaki od njih ima jedan svoj program, svoja shvatanja i svoj način rada. Kako može biti napretka, ako se programi, pa i sam način rada, svaki čas menjaju, ali kad programa uopšte nema? Kad bi bar postojao jedan državni program za izvođenje u našoj struci, ne bi promena u velikim šefovima tako teško padala. Ali toga nema, nego svaki sobom ima da donese svoju inicijativu, svoje poglede. Sasvim je korisna i opravdana borba, koja se je bila povelila za što veću autonomiju naše struke, za njezinu samostalnost u vođenju i opredeljivanju. Ta autonomija je početni uslov za napredovanje.

Za vreme svetskog rata, u Francuskoj, kad je Francuska živela u teškoj neizvesnosti pred nemačkom ofanzivom, izišao je u jednom pariskom listu docnije čuveni članak »On cherche un homme«, tj. traži se čovek koji će spasti Francusku. Taj je čovek u velikoj Francuskoj nađen, stari Klemanso, koji je objavio: »ja vodim rat«, bez obzira na sve drugo.

Mogli bismo i mi objaviti: traži se jedan čovek, jedan vođa za p. t. t. struku! Jedan čovek koji će da razmahne; koji će da prekine sa sadašnjim tapkanjem u mestu; koji će da ukloni sve smetnje i prepreke. Čovek, koji će najpre pribaviti našoj struci ugleda i autoriteta. Čovek, koji će pitanje napretka naše struke nametnuti i izneti ga u prvi red na svestrano rešavanje. Čovek od energije i istrajnosti, koji će, svestan veličine posla i

zadatka, uporno istrajati na pribavljanju novčanih i drugih sredstava za obezbedu napretka i pošte i telegrafa i telefona. Čovek, koji neće uzmaknuti pred opravdanim i neopravdanim primedbama i izgovorima, koji se večito istavljaju, da bi pošte ostale i dalje na svome zadnjem mestu, nego će za njih tražiti mesto naporedno sa drugim velikim i naprednim strukama u državi.

Tražimo čoveka, program, novaca i nov način rada!
X. Y. Z.«

Tako torej piše glasilo »Pošta« od 18. novembra t. l. in mnenja sem, da ima prav. V kratkem bi se dalo povedati vse navedeno v sledečem stavku: P. t. t. stroka nima ugleda. Ugleda pa nima zato, ker je v resnici ravno v poštni stroki postal uradnik vsak in prav vsak, pa če tudi je zvršil le 1 razred ljudske šole. To pa še ni dosti. Nekvalificirani, to je, brez predpisane šolske kvalifikacije, morda na osnovi kake diplome rokodelca ali spričevala tega ali onega razreda, te ali one ljud-

ske šole, postati uradnik po § 45 (2) u. z., to ni kar tako. Marsikdo od teh srečnih ne bi mogel niti v sanjah pričakovati, da bo še tak gospod, ko pa vidi okoli sebe, da imajo posamezni zvaniki in služitelji, večjo izobrazbo in tudi več srčnega kulta. Bivše III. kategorije, oz. manipulantov po § 45, točka 1 niti ne omenim, kajti večina teh je itak z večjo šolsko izobrazbo, kakor pa njihovi gg. kolegi, bivši oficianti.

Če pa vse to še enkrat presumiramo, vidimo, da je poziv »Traži se čovek«, res na mestu. Treba je res človeka tudi v p. t. t. stroki, ki bo imel dovolj energije, da enkrat za vselej preseka in uniči stare grehe in da dá vsakomur to kar mu gre. Potem bomo pa tudi maturanti brezpogojno deležni mest, ki nam pripadajo in katera je u. z. namenil za nas. Vrste je treba očistiti, potem bo pa tudi stroka pridobila ugled, ki ji gre.

Pozdravljamo torej še enkrat idejo, ki jo je sprožil pisec v listu »Pošta«, od 18. novembra t. l.

M.:

Pošta in občinstvo.

Vsakdo izmed nas, če je le kedaj imel opravka neposredno s strankami, ve, — da so pojmi občinstva o pošti, njenih napravah in o njenih uslužbencih naravnost neverjetni. Marsikatero mično zgodbico bi o tem vedeli povedati naši pismonoše. Spominjam se pa tudi sam davnega dogodka, ki v tej smeri kaj dobro potrjuje gornjo trditev. Neka ljubljanska tvrdka se je kar sredi noči spomnila, da je treba oddati na pošto še eno denarno pismo. Ker pa vendar ni vedela, ali sprejema pošta ponoči take pošiljke, se je o tem telefonično informirala. Pošta je sprejem pošiljke odklonila, sklicujoč se na predpise, in se s tem tvrdki silno zamerila, češ, kako je mogoče kaj takega napraviti solidni tvrdki, ki je dala pošti že toliko in toliko zaslužka.

Občinstvo pozna v glavnem le tiste uradnike, ki na njegove pošiljke lepijo znamke, potem pa samo še pismonoše, izmed teh seveda denarne prav dobro. O ostalih poštnih napravah, o dolžnostih in pravicah pošte same ali o delu njenih uslužbencev ve javnost zelo malo in še tisti, ki so o tem kolikortoliko poučeni, ne poznajo ustroja poštne uprave in poteka njenih poslov tako, kakor bi jih moral poznati vsakdo, ki se poslužuje pošte.

Toda to še ni vse. Povprečen državljan si namreč tudi dovoljuje najstrožje kritizirati vsako, pa tudi dozdevno napako o poštnem prometu, naj jo je zakrivila poštna uprava ali ne. Če ga glede tega vprašate, kako in kaj, vam bo sicer prostodušno priznal, da je v teh zadevah lajik, toda odločno bo trdil, da že dobro ve, kaj in kako je pri pošti treba. V vseh pritožbah, pismenih ali ustmenih, je polno teh kritik in nepotrebnih navodil. Najbolj neresni so pa pač tisti članki v časopisih, ki s pomilovanjem ali pa z ogor-

čenjem opisujejo, kako dolgo je kaka poštna pošiljka romala iz kraja v kraj, da je končno vendarle dosegla naslovnika.

Ni je državne ustanove, ki bi bila z vsakdanjim človeškim življenjem v tako tesni zvezi, kakor je to ravno pošta. In vendar ljudje tako malo vedo o njej, da se človek ne more ubraniti misli, če ni te nevednosti, seveda nehoté povzročila pošta sama. Ljudje, ki brezskrbno mečejo v poštne nabiralnike pisma za Dunaj, Berlin, Pariz, za Ameriko in za še bolj oddaljene kraje, kaj malo dvomijo o tem, da ne bi dospela njihova pisma v najkrajšem času in brez kakršnihkoli ovir v naslovne kraje, in se glede tega tudi redkokdaj varajo. Ako je pa kedaj kaj narobe, ako gre le za majhno zakesnitev ali kadar je nastala zaradi nje malenkostna neprilika, se pa glasno in z nejevoljo pritožujejo.

Pošta je državna ustanova, katere svrha je, da koristi javnosti in katere naprave in sredstva so vsakomur na razpolago. Da se pa pošta ne izkorišča enostransko, so poštne uprave vseh držav določile pogoje, ki so odločilni za uporabo pošte. Izmed teh so temeljne važnosti poštni predpisi. Vsaka prometna ustanova se mora namreč prizadevati, da se izogne kaosu in neredu. To se da napraviti z zakoni oziroma s pravilniki, ki urejajo odnose med občinstvom in pošto ali pa interno poslovanje poštnih ustanov. Občinstvo seveda tega v splošnem ne ve ter meni, da so ti predpisi ustvarjeni edino v ta namen, da se mu (občinstvu) delajo pri posluževanju pošte nepotrebne ovire. Posamezniki so čisto tudi mnenja, da si predpise izmisli poštni uslužbenec sam, ker noče opraviti iz bogve katerih razlogov posla, ki ga stranka zahteva. Jasno je, da je tako mnenje napačno in izvira iz nepoučenosti. Vsi predpisi so napravljeni z namenom, da pospešijo

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA

Velika izbira
češkega in
angleškega
sukna!

poštni promet. Potemtakem ne koristijo samo njemu, temveč neposredno vsakomur, ki ima opravka s pošto.

Pošta je zelo obširno podjetje, ki ga upravljajo ljudje različnih sposobnosti. Obseg njenega prometa je ogromen, pa tudi teritorialno se ne zadovoljuje s posameznimi geografskimi enotami, temveč veže med seboj pokrajine vsega sveta. Zaradi tega so v njenem obratu možne in razumljive vse mogoče napake, saj se vendar slične napake v dosti večji meri pojavljajo v neprimerno manjših obratih. Poštna uprava pa si tudi vedno prizadeva, da omeji te vrste napake na minimum. Nasprotno tudi poštni uslužbenci dobro vedo, da veliko napak v poštnem prometu zakrivi občinstvo samo, ki svojih pošilk ne zna pravilno opremiti, ki zahteva od poštne organizacije stvari, ki po predpisih niso dopustne itd. S tem povzroča, da se pošiljke »izgubljajo«. V resnici se pa izgube le redkokdaj, pač pa jih je precej visoko število neizročljivih, ki se po krivdi pošiljatelja, ki je pošiljko slabo opremil, ne morejo dostaviti naslovniku, niti jih ni mogoče vrniti pošiljatelju, temveč obleže pri uradu, ki je za to določen. Po poteku določenega roka pa se uničijo! Sicer pa tudi število teh pošilk v primeri s številom vseh na pošto oddanih pošilk ni tako visoko, da bi bile umestne pritožbe, ki vsak tak primer tako rade generalizirajo.

Nastane vprašanje, ali se da za izboljšanje odnošajev med občinstvom in pošto kaj napraviti in koliko se da napraviti. Pri nas je v tem oziru imela še vedno nekaj vpliva tradicija iz prejšnjih dob, ko je bila pošta državni urad v tako strogem smislu, da ni dopuščala občinstvu vpogleda v svoje posle in da je smatrala svoje predpise za tako vzvišene, kakor da so sami sebi namen, ne pa namenjeni tudi v korist občinstvu. Zato se v tem pogledu pri nas doslej še ni dosti napravilo. Pri tem seveda ne bo moglo ostati, ker so danes razmere popolnoma drugačne.

Dva načina sta, ki dajeta možnost, da se občinstvo pouči o raznih poštne zadevah. Predvsem bi se morala poštna uprava kolikor mogoče sama pobrigati, da postanejo pošta, njen ustroj, njen namen in vloga v javnem življenju med občinstvom bolj znani. To bi uprava dosegla zlasti s članki v časopisu, posebno takrat, kadar se menjajo ali spreminjajo predpisi, uvajajo nove panoge službe itd. V državah, kjer imajo visoko razvito industrijo in trgovino in kjer je zaradi tega pošta neprimerno bolj upoštevana, prireajo posebne poštne razstave, ki so zelo poučne. Na posamezne dolžnosti pošiljateljev ali naslovnikov poštne pošiljke opozarjajo z lepimi, v poštne prostore navajajo občinstvo na pravilno opremo, predajo poštne pošiljke itd. z napisnimi ploščami. Ustanovili so v mnogih krajih poštne muzeje, dalje pri večjih poštah oddelke, kjer dobe stranke v poštne zadevah vsakovrstne zanesljive informacije. Za poštno propagando služijo izvrstno tudi poštne filmi in razni letaki, kjer so navedena s kratkim besedilom vsa navodila, ki so nujno potrebna za stranke. Zelo bi koristil pouk o glavnih poštne predpisih v šolah, zlasti v obrtno nadaljevalnih. Tudi vse poštne tiskovine, ki so namenjene za občinstvo, bi morale imeti na primernem prostoru tiskano navodilo za uporabo dotične tiskovine. Dravska poštna direkcija je v zadnjem času ob priliki poštne razstave v tem oziru tudi nekaj storila, če tudi glede na sedanje razmere v zelo skromni meri.

Kakor je torej naloga uprave, da stalno, na razne načine in z raznimi sredstvi poučuje občinstvo, prav tako bi moral to storiti vsak poštar o vsaki priliki. Poštni uslužbenec je namreč oseba, ki ima silno mnogo stikov s strankami, zato tudi najlepšo priliko, da izvrši to svojo nalogo. Vsa pojasnila, ki so

podana s prijaznimi besedami, potrpežljivo, mirno in preudarno, so kakor seme, ki pade na rodovitna tla. Če stranka prvi hip uslužbencu ne more prav verjeti, naj ta nikar ž njo ne začne prerekanja, temveč naj takoj pokaže tiskano besedilo predpisa. S tem si bo pridobil zaupanje in spoštovanje. To je pa za uslužbenca kakor tudi za poštno upravo velike važnosti. Seveda pa mora vsak poštar svojo stroko tudi sam dobro poznati, ker sicer stvari dvakrat škoduje, če daje napačne informacije.

Zavednim bratom Hrvatom srčen pozdrav!

V zadnjem času smo dobili od bratov Hrvatov dosti naročil za »Poštara«. Ne samo da dokazuje to dejstvo odkrito zavednost in strogo solidarnost naših tovarišev, je ob enem očit dokaz, da čutijo tudi oni, kako resno je potrebno strokovno glasilo zlasti še

sedaj, ko delajo naši nasprotniki na vse načine in z vso vlogo, kakor bi številčna fizična sila potisnila maloštevilne, za to pa zakonito kvalificirane tovariše v zadnji kotiček. — Če nam ni usojeno, da bi imeli svoje društvo, ki bi se zavzemalo za naše pravice, imamo vsaj »Poštara«, tega podprite! Pa ne samo s tem, da plačate tistih par dinarjev za naročnino, pošiljajte mu stvarne članke, poročajte mu o vsem, kar se vrši za nas važnega v Vaši bližini, tako da bomo vsi o vsem informirani točno in pravočasno. Potem nam tudi suhe številke ne bodo mogle do živega. Seveda našega delokroga ne bi smele motiti nikakršne meje. Raztezati bi se moral tja do Devdelije, da bi bil res eden za vse, vsi pa tudi zase, ne da bi se zanašali drug na drugega, mogoče še celo na skritega sovražnika. Torej na delo vsi! Naša tiskarna ima papirja dovolj, pa tudi vseh vrst črke, tako da »Poštar« lahko tudi v tem oziru ustreže vsaki resni želji, samo sotrudnikov je treba!

Efektna loterija zadruga »Poštni dom« v Ljubljani.

Načrt žrebanja.

Loterija je dovoljena z odlokom ministrstva za poljedelstvo in vode števil. 26.248/I od 30. aprila 1931.

Obseg 20.000 števil (od 1—20.000), ki so označene v sredini vsake srečke.

Žrebalo komisijo tvorijo člani načelstva, ozir. nadzorstva zadruga »Poštni dom« in državno nadzorstvo. Vsa nespornostna rešujejo po razgovoru s komisijo, pri čemer je treba vedno upoštevati predpise, ki jih zastopa državno nadzorstvo.

Žrebanje se vrši dne 1. decembra 1931 v dvorani Delavske zbornice v Ljubljani od 14. ure dalje.

Način žrebanja.

Vodstvo loterije preskrbi žrebne priprave — 2 žari in 1020 števil. Potem, ko je komisija pregledala žrebne priprave, se vrže v eno žaro 20 števil (od 00—19), v drugo žaro pa 1000 števil (od 000—999).

Za žrebanje srečk se določi za vsako žaro mladoletna deklica. Najprej poseže deklica pri žrebni pripravi s številkami 00—19 v žaro, ter izvleče eno številko. V zaprti roki jo izroči državnemu nadzorniku. Ta glasno izreče potegneno številko ter jo da predsedniku komisije, ki številko ponovi, drugi član komisije pa jo napiše na tablo.

Nato poseže deklica pri drugi žrebni pripravi s številkami 000—999 v žaro ter izvleče eno številko, jo v zaprti roki izroči državnemu nadzorniku, ki številko glasno izreče ter jo preda predsedniku komisije, ki številko ponovi. Drugi član komisije pripiše to številko na tablo k prvi že napisani številki in število, ki nastane na ta način, da prvo izžrebano številko. Na isti način se vlečejo potem vse nadaljnje številke.

Vsaka številka, ki je bila potegnjena, se vrže nazaj v žaro in postopek se ponavlja. Ako se ponovita isti številki iz obeh žar, tako da dasta kombinirani že enkrat izžrebano številko, se vržeta nazaj v žaro kot neveljavni. Kombinacija dveh 00 iz prve žare in treh 000 iz druge žare, dasta izžrebano številko 20.000.

Prva izžrebana številka zadene najmanjši, to je šeststoti dobiček, tako da predstavlja druga (kombinirana) številka 599. dobiček itd. Ker je 560 dobitkov v skupni vrednosti, se izžrebajo ti od 1. do 560. potegnjene številke.

Od 561. do 570. izžrebane številke dajo 10 dobitkov po 100 Din.

Od 571. do 577. izžrebane številke predstavljajo 7 dobitkov po 200 Din.

Od 578. do 583. izžrebane številke pomenijo 6 dobitkov po 300 Din.

Od 584. do 588. izžrebane številke dajo 5 dobitkov po 400 Din.

Od 589. do 592. izžrebane številke so 4 dobitki po 500 Din.

Nato se žrebajo posamezni, določeni dobitki in sicer tako, da je 593. izžrebana številka osmi dobiček, 594. številka sedmi dobiček, 595. številka šesti dobiček, 596. številka peti dobiček, 597. številka četrti dobiček, 598. številka tretji dobiček, 599. številka drugi dobiček in 600., torej nazadnje izžrebana številka prvi ali glavni dobiček.

Ko so vse številke izžrebane, podpišejo vsi člani komisije izjavo, da se je vršilo žrebanje v redu.

Zadruga »Poštni dom« razglasi kot prirediteljica loterije seznam izžrebanih števil in na nje odpadajočih dobitkov dne 5. decembra 1931 s posebno žrebno listo. Ta lista se pošlje vsem poštam v Dravski banovini, kjer bo na vpogled od 5. decembra t. l. do 31. januarja 1932. Žrebna lista se objavi tudi v ljubljanskih strokovnih časopisih »Poštni glasnik« in »Poštar«, glavni dobitki pa tudi v vseh ljubljanskih dnevnikih.

Dobitki se bodo izdajali v času od 10. decembra 1931 do 31. januarja 1932 osebi, ki izroči pooblaščenca zadruga »Poštni dom« zadeto srečko, potem, ko se ugotovi, da je srečka pravilna in da je bila resnično izžrebana. V ta namen se je treba zgledati v določenem roku v pisarni »Poštne doma« v Ljubljani, Pred Prulami števil. 1. vsak dan razen ob nedeljah in praznikih med 9. in 12. uro dopoldne.

Dobitki, ki bi ne bili dvignjeni do 1. februarja 1932, zapadejo v korist prireditelja loterije, to je zadruga »Poštni dom« v Ljubljani.

V Ljubljani, dne 24. novembra 1931.

Načelstvo.

Miklavžev večer »Poštne doma«.

»Poštni dom« priredi tudi letos svoj Miklavžev večer v Ljubljani in sicer v novih restavracijskih (gornjih) prostorih hotela Miklič, nasproti glavnemu kolodvoru.

Tudi letos bosta dve prireditvi: popoldne ob 5. uri za otroke, zvečer ob pol 8. uri pa za vse p. t. t. nameščence in druge goste. Oboje v soboto, dne 5. decembra t. l.

Pri popoldanski prireditvi bo nosil Miklavž darila otrokom. Prosimo starše, ki žele, da bi Miklavž obdaroval njihove otroke na prireditvi »Poštne doma«, da prinesejo darila v soboto od 10. do 12. in od 14. do 16. ure v hotel Miklič, kjer jih bosta sprejemala zastopnika zadruga »Poštni dom«. Za posredovanje se plača 2 Din od zavitka, da se vsaj

deloma krijejo izdatki za pripravljanje in garderobo sodelujočih tovarišev.

Potrebne otroke poštnih nameščencev, katerih bi se Miklavž na njihovem domu morda ne spomnil, bo obdaroval na naši prireditvi s podporo Dravske sekcije UPU in Gospodarske zadruge v Ljubljani, ki sta se spomnili z znatnim zneskom siromašnejših otrok.

Ob 17. uri naj bodo zbrani vsi otroci in njih varuhi v spodnjih prostorih hotela Miklič, kamor pride Miklavž s svojim spremstvom in razdeli namenjena darila.

Zvečer ob pol 8. uri se začne Miklavžev večer za odrasle. Miklavžev predavanje, obdarovanje navzočih tovarišic, tovarišev in ostalih gostov, katerih se je kdo spomnil v prej določenih urah s kakim zavitkom, nato zabava in ples.

Poštarji, na poštarski Miklavžev večer! Iskreno vabljeni vsak in vsi! Vstopnine ni nič! Načelstvo »Poštnega doma«.

Društvena poročila.

Iz zapisnika 12. redne odborovalne seje osrednjega društva nižjih poštarnih uslužbencev v Ljubljani.

Predsednik Penko otvori sejo ob 19. uri zvečer, pozdravi polnoštevilno zbrano odboriko, ugotovi sklepčnost ter prične:

1. Čitanje zapisnika zadnje (11.) redne odborovalne seje. Tajnik Bizovičar prečita zapisnik. Ker se nihče ne priglasil o zapisniku k besedi, smatra predsednik, da je odobren, ter ga da podpisati dvema odborikoma, ki sta bila navzoča pri zadnji seji.

2. Došli dopisi: Prečitan je bil dopis Poštnega Doma v Ljubljani. Iz tega pisma je razvidno, da priredi tudi letošnje leto Miklavžev večer v hotelu Miklič. Po daljšem razmotrivanju sklne odbor, da se Osrednje društvo nižjih poštarnih uslužbencev ne udeleži oficijelno te prireditve, ker bo imelo božičnico. Poštni Dom bo o sklepu odbora pravočasno obveščen.

Sledi dopis Udruženja p. t. t. službenika Kraljevine Jugoslavije, s katerim obvešča naše društvo, da je prenehala Sekcija p. t. t. službenika Dravske banovine v Ljubljani, kar utemeljuje v 6 točkah. (Dopis prinaša »Poštar« na drugem mestu. Op. ur.) Glede tega dopisa sklne odbor, da se naše društvo ne bo umešavalo v zadeve sekcije oz. »Udruženja«, temveč hoče še nadalje ostati samostojno, kakor si je začrtalo svojo pot. Sklenjeno je bilo, da se odpošlje »Udruženju« v Beograd sledeči odgovor:

Osrednje društvo nižjih poštarnih uslužbencev za Slovenijo v Ljubljani.

Štev. 346/XI 31.

V Ljubljani, dne 18. novembra 1931.

Udruženje P. T. Službenika
Kraljevine Jugoslavije

Beograd.

Na Vaš cenjeni dopis štev. 88 od 9. novembra t. l. Vam sporočamo, da je podpisano Društvo nižjih poštarnih uslužbencev pri sporu med tukajšnjo Dravsko sekcijo udruženja p. t. službenika in tamošnjo centralno upravo desinteresirano iz sledečih razlogov:

Kakor je naslovu skoro gotovo znano, stremi podpisano društvo za tem, da obdrži z legalnimi sredstvi samostojen obstoj v smislu čl. 76 zak. o čin. in da raztegne to društvo svoj delokrog na vso Kraljevino kot udruženje nižjih p. t. službenika (t. j. zvanikov in služiteljev) ločeno od udruženja činovništva.

Do končne rešitve s strani merodajnih oblasti podpisano društvo še ni in ne bo likvidiralo, pa se zato obračamo na Vas, da nas podpirate v stremljenju za samostojno

skupno strokovno organizacijo vseh nižjih p. t. uslužbencev.

S tovariškim pozdravom

Za odbor:

Penko Josip l. r., predsednik.

Bizovičar Josip l. r., tajnik.

Tajnik Bizovičar prečita nato še več došlih in poslanih dopisov, katere sprejme odbor na znanje.

3. V svojem poročilu omeni predsednik, da se od zadnje odborovalne seje v društvu ni mnogo spremenilo. Pravila, kakor smo obveščeni, še vedno ležijo pri Ministrstvu za promet, in čakajo rešitve. Ker je na delu precej ljudi, ki našemu društvu niso naklonjeni in ki delajo z vsemi močmi, da bi naša pravila ne bila potrjena, je jasno, da vse to zavlačuje končno rešitev naše zadeve.

Ker je pretekli mesec izdalo Centralno društvo okrožnico na krajevne skupine s pozivom na članstvo, da poplača zaostalo članarino, vpraša predsednik navzočega blagajnika ljubljanske kraj. skupine Kreseta, kak uspeh da je imela okrožnica. Blagajnik poroča, da so člani deloma poravnali svojo članarino. Jih je pa tudi nekaj, celo bivših funkcionarjev, ki se izgovarjajo, da bodo članarino poravnali potem, če bodo pravila potrjena. Krajevne skupine bodo take člane ponovno terjale pismeno. Če se pa kljub temu opominu ne odzovejo, jih prijavijo Centralnemu društvu, da jih izključijo.

Odbor ponovno opozarja člane na poslovniki, ki je bil sprejet na občnem zboru. § 8 tega pravilnika se glasi namreč: Če traja bolezen člana dalje nego en mesec, mora bolni član za vsak nadaljni mesec oboletosti predložiti Krajevni skupini nov bolniški izkaz, potrjen od uradnega starešine. To naj člani brezpogojno upoštevajo.

K besedi se priglasil tajnik Bizovičar, ki omeni, da je pripravljali odbor za ustanovitev novega Pevskega zbora Kraljevine Jugoslavije v Ljubljani, prejel potrjena pravila, in da se vrši Ustanovni občni zbor v nedeljo, dne 29. novembra t. l. Občnega zbora naj se

udeleži celokupni odbor, več bo še razvidno iz izdanih okrožnic.

Slede

4. slučajnosti: Ker se pri slučajnostih nihče ne priglasil, da bi govoril, zaključil predsednik sejo ob 22. uri zvečer.

Za odbor: Bizovičar Joško l. r., tajnik.

To in ono.

Stalno omizje! V četrtek, dne 3. t. m. na svidenje »Pri Sokolu«!

Da ne bo napačnih domnev. Ker v zadnjem »Poštarju« nismo razpravljali o UPU, je več tovarišev vprašalo, kaj se je zgodilo, da smo utihnili.

Nič drugega ni bilo kakor to, da je vse in še več, kakor smo trdili mi o »edinstveni« organizaciji itak odkrito in skesano priznal »Poštni Glasnik« 15. oktobra t. l. — Komur ta izpoved še ne bi bila znana, naj jo prebere v uvodniku in takoj mu bo umljivo, zakaj smo molčali.

Naj v miru končajo!

Sicer je pa znano, da »Poštar« le odgovarja, ne pa napada!

Vrste se množe... G. Janez Poharc je dobil posnemalca. G. Leopold Markelj je vstopil v bivšo UPU! To je oni g. Markelj, ki je, dne 3. januarja t. l. na občnem zboru ljubljanske podružnice Maturantskega društva s povzdignjenim glasom edini protestiral proti kakršnimkoli razgovorom z OPO in proti paktiranju za enotno organizacijo. Tako tedaj, danes drugače, ker »le izprememba krajša mi čas!«

Pravijo, da imata gori navedena gospoda na skrivnem celo še 2 posnemalca — kar obilo zabave!

Nagrade za nočno službo. S § 5, točko 1 zakona o znižanju prejemkov od 20. sept. t. l. (»Služb. novine« št. 219 od 22. sept. 1931) so bile s 1. oktobrom t. l. znižane tudi nagrade za nočno službo na poštah, pri telegrafih in telefonih za 6%. Ta točka v zakonu (§ 5, 1.) se namreč glasi: »Vse specialne nagrade, specialne doklade na plačo v denarju in stalni

Okusna in
zdrava je
Kolinska
kava!

honorarji, ki se izplačujejo po kakršnikoli osnovi, se znižajo s 6%.

Vračilo prispevkov za zvezo nabavljajalnih zadrug? Zagrebška »Pošta« (števil. 10) trdi, da so nekatere direkcije že vrnile odtegljaje za nabavljajalno zadrugo, zagrebška direkcija pa da bo storila to v kratkem. Kolikor smo zvedeli, je tudi od naše direkcije pred kratkim zahtevalo ministrstvo podatek, kateri znesek je bil vplačan v ta namen od 1. julija 1928 do 30. junija t. l.

Poštarska smučarska družina.

Oprema smučarke in smučarja. Od mnogih strani smo prejeli prošnje za nasvete glede smučarske opreme in izdatkov za začetnika smučarja. V naslednjem navajamo predmete, ki jih mora imeti vsakdo, kdor se misli posvetiti belemu sportu.

Brez smučiči seveda ni nič. Biti morajo iz dobrega, izbranega jesenovega lesa, s praviimi letnicami in brez grč! Kako dolge smučiči mora imeti smučar, je mnenje različno, prav za prav pa morajo biti tako dolge, kolikor meri smučar z iztegnjeno roko in zaprto pestjo. Ozke »dilce« so samo za tekmovalce, za nas so pa široke, take, ki merijo v sredini 7—8 cm. Ali so smučiči s hrbtom ali ploske, ni važno toliko za smučanje, kakor za okus in ceno. Jesenove, ploske, 2 m dolge smučiči stanejo okrog 120 Din, s hrbtom iz najboljšega jesenovega lesa pa okrog 180 Din.

Nove »dilce« je treba najprej napojiti z lanenim oljem, potem jih zvezati na spodnjem koncu in zgoraj, kjer se prično kriviti. nato se razširijo v sredi s tem, da se vtakne med oba dela kos lesa, na zgornjem koncu pa vstavi palčica, ki drži krivini narazen.

Stremena. Neverjetno needini so si smučarji glede tega, katera vrsta stremen je najboljša. Stremena so zelo važen del smučarske opreme. Z njimi namreč pritrdimo »dilce« na čevlje. Pritrditi jih moramo tako, da se čevlji ne premika v stran in da ne tišči in da se z lahkoto pripenjajo oziroma odpenjajo. Iz izkušenj naših smučarjev so zelo dobra Seidlova stremena, ki so tudi najcenejša, saj stanejo samo 85—90 Din.

Palice so čisto dobre navadne leskove, ki stanejo samo 50 Din. Kdor pa lahko pogreša nekaj kovačev več, naj si rajši kupi palice Tonkin, ki so zelo trpežne in mnogo lažje. Njih cena se giblje med 70 in 90 Din. Dolge naj bodo tako, da sežejo od tal do pod pazduhe.

Čevlji. Često delajo ravno čevlji velike skrbi smučarjem novincem, in sicer zato, ker morajo biti trpežni, pa so zato tudi dragi. Upamo pa, da je med našimi začetniki veliko turistov, ki bodo svoje »gojzerce« la-

hko uporabili za smučanje. Kdor še nima primernih čevljev, naj si jih da delati iz kromovega usnja, ki je odporno proti vlagi in zelo trpežno. Vsakdo mora biti namreč pripravljen na to, da bo pri tem sportu prestal marsikatero urico v snegu in v najhujšem mrazu. Razen tega morajo biti čevlji dovolj prostorni, da se ne čuti v njih noben rob in da obujemo vanje z lahkoto dva para volnenih nogavic. Čevlji iz prvovrstnega blaga in brezhibno izdelani stanejo 340—360 Din. V čevljarni naše Gospodarske zadruge naročite lahko vsak čas take čevlje.

Doslej omenjeni predmeti so neobhodno potrebni za smučanje. Dres (obleka) je sicer tudi potreben, namesto njega je pa dobra tudi navadna obleka. Veliko jih je med nami, ki morajo štediti pri vsaki stvari, zaradi smučarske obleke si pa le ni treba beliti glave. Saj so dobre vsake hlače, ki so lahko dolge ali pa kratke (smučarkam svetujemo dolge), skavtska srajca in sviter. Ta oprema bo zadostovala za vsakega začetnika najmanj za prvo leto. V naslednjem navajamo še cene za obleke iz pravega smučarskega blaga, ki jih izdeluje krojač g. Krajc v poslopju Gospodarske zadruge, Pred Prulami števil. 1:

Kompleten smučarski dres, jopič in hlače iz modrega lodna po 230 Din meter, Din 850, iz modrega lodna po 175 Din meter, Din 710.

Kompleten smučarski dres, jopič s patentnim zapiranjem (brez podloge) in hlače: iz modrega lodna po 230 Din meter, Din 800, iz modrega lodna po 175 Din meter, Din 675, samo hlače iz blaga po 230 Din meter, Din 360, samo hlače iz blaga po 175 Din meter, Din 290.

Dres po naročilu izdelava g. Krajc v 5—7 dneh.

S tem smo seznanili ljubitelje smučarstva z opremo, ker je baš sedaj ugoden čas, da se vsak pripravi. Če bo med poštarji dovolj zanimanja za našo družino, bomo nadaljevali

s članki in polagoma seznanili člane z vsemi težkočami in lepotami smučarstva.

Zapomnite si pa to, da je treba za smučanje samo dobre volje in zanimanja, drugega pa prav za prav nič. Sicer je treba tudi nekaj denarja za nabavo opreme, pa ne veliko. Pa še to: vse tu našete predmete bodo člani naše družine lahko dobili na dolgoročne mesečne obroke.

Obveščamo poštne uslužbenke, ki se zanimajo za smučarski šport, da je sklenila Gospodarska zadruga pogodbo s tvrdko A. Gorec (palača Ljubljanske kreditne banke) pod zelo ugodnimi pogoji. Tvrdka se je obvezala dobavljati našim članom vse potrebščine na nakazila Gospodarske zadruge s 5% popustom, pri takojšnjem plačilu pa celo s 15% popustom od zneskov, ki so navedeni v ceniku. Člani, ki se žele opremiti s smučarsko opremo in nimajo za to gotovine, dobe pri Gospodarski zadruzi nakazilo, s katerim si lahko nabavijo vse potrebno ne da bi takoj plačali. Račun bo poravnala zadruga, znesek pa ji bo vrnil član v dolgoročnih obrokih. Kdor želi pri nakupu svetovalca, naj to sporoči v Gospodarski zadruzi poštne nameščencev, Pred Prulami števil. 1, ali na naslov, ki smo ga navedli v prvem obvestilu.

S tem je izvršila smučarska družina prvo točko svojega programa in upamo, da smo ustregli članom v polni meri. Z nabavo smuček naj člani hitijo, ker je sedaj najboljša izbira in pa da ne bodo presenečeni, če bo zapadel zaželeni sneg in jih našel napripravljen.

Ker pa pravi ta ali oni, da se temu napornemu sportu ne more posvetiti, češ, da je prestar in pretežak, povemo, da to ni res. Človek se stara, star pa ni nikoli! Kdor pa čuti pezo svojega telesa, naj kar pride med nas po — vitko linijo.

Smuk!

Poštarska smučarska družina.

Kdor se zaveda, kaj je
»Poštar«,
je nanj naročen!

Poštarji kupujejo samo Jugosteyr-Waffen kolesa

in Puch - motorna kolesa

na ugodna mesečna
odplačila

„JUGOSTEYR“

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 36

Obleke po meri

se točno, solidno, po najnovšem kroju in najnižjih cenah izdelujejo. — Priporoča se cenj. občinstvu.

I. Sax,

konfekcija, Ljubljana, Mestni trg 14

Tvornica dežnikov

L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo dežnikov in sprehajalnih palic.

Tuječ Evgen

Ljubljana, Smoletova ulica števil. 3

se priporoča za prodajo elektrotehničnega in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, železnih ognja in vloma varnih blagajn i. t. d.

Jože Mihelič in drug

Ljubljana

Dunajska cesta 41

Telefon števil. 777